

v. Biebermarck, der ingenting forstod, fordi Svigerfaderen havde talt Dansk, saae sig raadvild om.

Der blev øjeblikkelig sendt Bud efter en anden Læge, som viste sig at være en elskværdig Mand, der beredvilligt føjede sig efter Patientens Ønske og skaffede ham Ro.

Paa Morfinrusen fulgte dog den næste Dag et ret alvorligt Ildebefindende, og midt om Natten kom hele Huset igen paa Benene, fordi Hr. Søholm efter en heftig Opkastning havde faaet et Afmagtsanfald. Lægen blev atter hentet og gav nu et oplivende Middel.

Endnu om Formiddagen sad Dødsangsten Hr. Søholm i Krop-
pen, og da han følte den kolde Sved paa sin Pande, lod han sende Vogn efter Præsten for at blive berettet.

Først da Vognen var kørt, erfarede Damerne af Tjenestefolkene, at Præsten hed Gaardbo og var en Broder til Distriktslægen. Der blev i den Anledning stor Bestyrtelse. I et Krigsraad, hvori ogsaa Hr. v. Biebermarck deltog, enedes man om at fortie Navnet for den Syge, der endnu blev aldeles ude af sig selv af Raseri, saasnart Distriktslægen kom paa Tale.

Da Præsten traadte ind i Sygeværrelset, følte Hr. Søholm sig straks meget tiltalt af den smukke Mand. Ved Synet af den lille Sølvkalk og Oblattallerkenen, som Præsten førte med i sin Haandtaske, antog hans Ansigt et enfoldigt Udtryk. Det eneste Vidne til den hellige Handling var Tjener Rasmussen, der havde ført Præsten op, og som havde faaet Ordre til at blive deroppe for at gaa Grosserereren tilhaande. Han havde nu stillet sig hen ved Fodenden af Sengen med en Serviet over Armen, som om det galdt en Servering.

Baade under Skriftetalen og under selve Nadvernydelsen var Hr. Søholm oprigtig grebet. Efter Tildelingen af Syndsforladelsen trykkede han taknemlig bevæget Præstens Haand.

„Værsgo' og sit ned, Hr. Pastor!“ sagde han derpaa. „Det har glædet mig at gøre Deres Bekendtskab. Jeg veed ikke, om De maaske ligefrem kan gøre Fordring paa et Vederlag. Men det er ogsaa ligemeget. Jeg skal i hvert Fald tillade mig at sende Dem et Gratiale. Det har De velsagtens ikke noget imod.“